

Arrest

nr. 202 078 van 5 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de gemeente Schaarbeek, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schaarbeek van 10 februari 2017 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 november 2016 een aanvraag in om, in functie van zijn legaal in België verblijvende echtgenote en met toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schaarbeek nam op 10 februari 2017 de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 23 februari 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde

lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Albanië

[...]

heeft zich op 10/11/2016 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling [...] om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

- *Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten:*

Betrokkene kan geen aanvraag indienen bij de gemeente omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 12bis, §1, ook kan betrokkene zich niet beroepen op buitengewone omstandigheden omschreven in artikel 12bis, §1, 3° aangezien dit voorzien is voor vreemdelingen die verplicht zijn een visum voor te leggen volgens art. 2 van de vreemdelingenwet, Albanië is visumvrij, en moet alleen voldoen aan art. 6 van de vreemdelingenwet.

Bovendien staat betrokkene momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem werd betekend op 28.07.2016; Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 27.07.2019. het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort. Krachtens artikel 7, 1 e alinea – 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en §2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- *Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor:
- Bewijs behoorlijke huisvesting/geregistreerd huurovereenkomst."*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 26/1, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

"De bestreden beslissing betreft een beslissing van niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

De bestreden beslissing overweegt:

" De aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn Gemachtigde omdat de vreemdelingen om zijn aanvraag te staven niet alle documenten overlegt, nl. (...)"

7.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat het dossier wel werd doorgegeven aan de Staatssecretaris en dat de beslissing de facto uitgaat van de Staatssecretaris.

Zulks blijkt uit de e-mail van de attaché (mevr. [V.]) aan de burgemeester van SCHAERBEEK, waarin deze advies verleent aan de burgemeester van Schaerbeek nopens de argumenten welke deze kan inroepen om een beslissing van "onontvankelijkheid" (sic) te nemen jegens verzoeker. (stuk 2)

8.

Uit voorgaande blijkt m.a.w. dat het dossier wel werd doorgestuurd aan de Staatssecretaris, zodat dient te worden aangenomen dat de aanvraag wél in overweging werd genomen, gelet op de onbetwistbare verzending van het dossier aan de Staatssecretaris.

9.

Waar de bestreden beslissing overweegt dat het dossier niet werd/ wordt doorgegeven aan "de Minister of zijn Gemachtigde", dient vastgesteld dat deze overweging bedrieglijk is, minstens dat deze niet overeenstemt met de realiteit.

10.

Alleszins dient vastgesteld dat de bestreden beslissing emaneert van de betreffende attaché, én niet van de burgemeester zelf.

De beslissing werd m.a.w. genomen en opgesteld door een daartoe onbevoegde ambtenaar: dat de motieven vervolgens werden geherformuleerd in een afzonderlijke akte en betekend werden door de burgemeester, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling."

2.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit voormelde artikelen, voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Het artikel 26/1, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat verzoeker ook geschonden acht bepaalt, het volgende:

"§ 1. De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° een geldig paspoort;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Verzoeker stelt in wezen dat zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd overgezonden en derhalve moet worden vastgesteld dat deze aanvraag wel in overweging werd genomen. Hij houdt voor dat de vermelding in de bestreden beslissing dat zijn dossier niet werd doorgegeven aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet correct is.

De Raad kan op basis van de voorgelegde stukken louter vaststellen dat de burgemeester van de gemeente Schaarbeek de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om advies heeft gevraagd inzake de beslissing die hij eventueel kon nemen in antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag. Hieruit niet kan worden afgeleid dat de burgemeester van de gemeente Schaarbeek zou hebben vastgesteld dat verzoeker alle vereiste documenten bij zijn verblijfsaanvraag voegde en in toepassing van artikel 26/1, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 deze aanvraag overmaakte aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. Er blijkt slechts dat de burgemeester van de gemeente Schaarbeek zich informeerde omtrent de mogelijkheden die hij zelf had om een beslissing te nemen. Het gegeven dat de burgemeester van de gemeente Schaarbeek bij zijn vraag om advies de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging reeds in kennis stelde van de stukken die verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag voegde impliceert niet dat hij zijn eigen bevoegdheid reeds had uitgeput en reeds oordeelde dat alle vereiste documenten werden voorgelegd en dat het verder aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging toekwam om deze aanvraag te beoordelen. In de bestreden beslissing wordt trouwens duidelijk aangegeven dat werd vastgesteld dat niet alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen werden voorgelegd.

Verzoeker kan voorts ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging en derhalve door een hiertoe in casu onbevoegd ambtenaar. Het feit dat een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken een advies verstrekt aan de burgemeester van een gemeente inzake een verblijfsaanvraag en dit advies wordt gevolgd leidt niet tot het besluit dat deze ambtenaar in de plaats van deze burgemeester of diens gemachtigde een beslissing heeft genomen. De Raad merkt op dat de uit bestreden beslissing zelf geenszins blijkt dat deze werd genomen door een gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging en verzoekers bewering dat dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing uitgaat van een gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging feitelijke grondslag mist.

Een schending van artikel 26/1, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt niet.

2.1.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat, gelet op voorgaande vaststellingen, evenmin toe te concluderen dat verkeerdelijk werd aangegeven dat zijn verblijfsaanvraag, die op gemeentelijk niveau werd afgewezen, *“niet [wordt] doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling [...] om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt.”*

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 26/1, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“11.

Art. 26/1 § 1 van het Vreemdelingen-KB biedt de burgemeester de mogelijkheid een aanvraag niet in overweging te nemen wanneer blijkt dat de vreemdeling niet alle vereiste documenten heeft overgelegd.

De beslissing van niet-inoverwegingname gaat verder dan een beoordeling van de volledigheid van het dossier.

(i) Nopens de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden

12.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, heeft verzoeker wel buitengewone omstandigheden ingeroepen en hiertoe documenten overgemaakt.

Hiertoe heeft verzoeker een brief van zijn raadsman gevoegd waarin de buitengewone omstandigheden worden toegelicht. (zie brief dd. 10 november 2016 (bijlage 3)) Verzoeker heeft in deze brief gewezen op zijn gezinsleven met zijn jonge dochter [E.] op Belgisch grondgebied en heeft hiertoe ook de geboorte-akte neergelegd.

Waar het bestaan van deze brief houdende toelichting van de buitengewone omstandigheden wordt genegeerd in de bestreden beslissing, dient een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht te worden weerhouden.

Inzoverre deze brief wel in overweging zou zijn genomen, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Burgemeester (in het kader van art. 26/1 § 1 Vreemdelingen-KB) om de ingeroepen buitengewone omstandigheden inhoudelijk te beoordelen. De bevoegdheid van de Burgemeester is beperkt tot de beoordeling van de volledigheid van de ingediende documenten.

(ii) Nopens het inreisverbod

12.

De Burgemeester wijst in de bestreden beslissing op het bestaan van een inreisverbod jegens verzoeker.

Primo behoort deze vaststelling niet tot de bevoegdheid van de Burgemeester; een beslissing tot niet-inoverwegingname kan enkel gesteund zijn op de onvolledigheid van de voorgelegde documenten.

Door te verwijzen naar het bestaan van een inreisverbod (op suggestie van de betreffende attaché) overschrijdt de Burgemeester zijn wettelijke bevoegdheid en meer in het bijzonder de voorwaarden binnen dewelke hij een beslissing tot niet-inoverwegingname kan nemen.

13.

Ondergeschikt, indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de Burgemeester wel kan verwijzen naar het bestaan van een inreisverbod, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening houdt met het arrest van uw Raad dd. 4 augustus 2016.

In dit arrest heeft uw Raad de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gelet op de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft het inreisverbod op heden geen afdwingbare grondslag meer, aangezien het inreisverbod gesteund is op art. 74/11 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, nl. dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Zulks vloeit voort uit de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "accessorium sequitur principale".

Inzoverre de bestreden beslissing geen rekening houdt met de inhoud en de gevolgen van dit arrest van uw Raad dd. 4 augustus 2016, dient een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. een schending van de zorgvuldigheidsverplichting te worden weerhouden, aangezien geen rekening werd gehouden met alle relevante feitelijke gegevens eigen aan de zaak.

(iii) Nopens de huurovereenkomst

14.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing ten slotte dat geen bewijs van een behoorlijke huisvesting zou zijn geleverd.

Onder stuk 7 bij de begeleidende brief dd. 10 november 2011 werd de huurovereenkomst wel degelijk gevoegd.

Inzoverre in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met (het bestaan van) deze huurovereenkomst, dient een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. een schending van de zorgvuldigheidsplicht te worden weerhouden."

2.2.2. Het kan ter discussie worden gesteld dat verzoeker om, op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te kunnen worden toegelaten onder meer het bewijs dient

te leveren dat zijn in België verblijvende echtgenote die hij wenst te vervoegen beschikt over een behoorlijke huisvesting.

Artikel 10, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt immers het volgende:

“De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 26.3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt verder:

“Vormt een voldoende huisvesting in de zin van de artikelen 10 en 10bis van de wet, de huisvesting die, voor de vreemdeling en zijn familieleden die zich bij hem willen voegen, voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid in de zin van artikel 2 van de wet van 20 februari 1991 houdende wijziging van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake huishuur.

Om te bewijzen dat hij beschikt over een in het eerste lid bedoelde huisvesting, maakt de vreemdeling het bewijs van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont over.

Het bewijs van voldoende huisvesting zal niet aanvaard worden als de huisvesting onbewoonbaar verklaard werd door een daartoe bevoegde overheid.”

Verzoeker houdt voor dat hij wel degelijk een huurovereenkomst voegde bij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Hij voegt, ter staving van zijn betoog, een kopie van dit document bij zijn verzoekschrift. Hij lijkt met zijn uiteenzetting echter voorbij te gaan aan het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven dat geen “geregistreerd[e]” huurovereenkomst werd voorgelegd en dat uit de gezamenlijke lezing van de artikelen 10, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet en 26.3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt dat het bewijs inzake een behoorlijke huisvesting enkel kan worden geleverd door het overleggen van een geregistreerd huurcontract of een eigendomstitel. Uit het aan de Raad voorgelegde huurcontract kan niet worden afgeleid dat dit werd geregistreerd. Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verweerder verkeerd oordeelde dat niet alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijsstukken werden overgemaakt en dat hij de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht miskende. Er blijkt evenmin dat verweerder artikel 26/1, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 schond.

De vaststelling dat niet alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijsstukken werden overgemaakt volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. De grieven die verzoeker nog aanvoert tegen twee andere in de bestreden beslissing opgenomen motieven zijn dan ook niet dienstig. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan immers niet tot de vernietiging van een administratieve beslissing leiden (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK